

Seminární práce
Rozhovor se sestrou pamětnicí

Lucie Černá (Baudyšová)

3. ročník bakalářského studia Všeobecná sestra

3. Lékařská fakulta Univerzity Karlovy

K rozhovoru jsem si vybrala sestru – pamětnici s iniciály M.B., která pracovala ve zdravotnictví jako všeobecná sestra 48 let, z toho 5 let na oddělení interního typu, 11 let v jeslích a 32 let v domově pro seniory v Nové Pace. Poté, co měla jít do důchodu, ještě přepracovávala 7 let ve výše zmíněném domově pro seniory. O práci sestry snila již ve školce, celý život ji práce bavila a naplňovala, snažila se práci dělat tak, jak nejlépe uměla. Ráda bych byla alespoň z části tak dobrá a pacienty i kolegy oblíbená sestra jako je právě ona.

Kdy ses rozhodla být zdravotní sestrou?

„Už na základní škole, asi v páté třídě, tíhla jsem k tomu od malička, už ve školce jsem o tom přemýšlela.“

Jaké byly v té době požadavky na práci sestry? Co Tě čekalo?

„Střední zdravotnická škola s maturitou. Po základní škole jsem tam dělala přijímačky. Byly z matematiky a z českého jazyka. Už nevím, jestli to pro mě bylo těžké, ale dostala jsem se. Tenkrát to nebylo na umístění. Buď se člověk dostal, nebo ne. Ten, kdo přijímačky neudělal z jednoho z těch předmětů, tak ještě mohl dělat opravy ten den. Šla jsem na zdravotní školu s třemi trojkami, Samozřejmě, že čím lepší známky, tím lepší, ale netvrdím, že se tam dostali lidé, kteří měli trojky odshora až dolů. To zas ne.“

Na zdravotní škole jsme měli předměty jako češtinu, matiku, pak samozřejmě ruštinu, to byl maturitní obor, pak anatomii, patologii, internu a chirurgii, samozřejmě ošetrovatelskou péči, praxe.. myslím, že se to moc nelišilo od dnešního studia sestry. Co mě nebavilo, byla matematika, ale měli jsme ji jen dva roky. Testy a písemky tenkrát nebyly, zkoušelo se ústně před lavicí.“

Jaký byl Tvůj vysněný obor?

„Tenkrát těch oborů nebylo moc, mohla sis vybrat buď chirurgii, internu, nebo dětské.. vybrala jsem si internu. Tam jsem byla asi čtyři roky, poté jsem odešla na mateřskou. S prvním dítětem jsem byla na mateřské rok, pak jsem se na tu internu na rok vrátila, a pak jsem šla opět s druhým dítětem na mateřskou, a poté jsem nastoupila do jeslí, kde jsem byla jedenáct let. Pak jsem šla pracovat do domova důchodců, kde jsem zůstala 32 let.“

Nejméně mě to bavilo v jeslích, ale potřebovala jsem dát děti do jeslí, a tím, že jsem tam šla pracovat, tak jsem je tam i umístila, jinak bych musela pracovat asi čtyřicet brigádnických hodin, aby mi je tam vzali. Ale ono se otvíralo nové oddělení a oni potřebovali sestru, takže za mnou vysloveně přišli.“

Jaká byla Tvá adaptace na práci, když jsi přišla ze školy?

„Netrvalo mi to dlouho, byla jsem tam mezi třetáčkem a čtvrtáčkem na střední na brigádě na celé prázdniny. Šla jsem do známého prostředí. Tenkrát se o prázdninách hodně chodilo na brigády. Ta práce se mi tam líbila a všechno, co u toho bylo, tak k tomu patřilo. Nepřipadalo mi nikdy, že by práce byla hektická, bavila mě.

S některými bývalými kolegy z práce na interně se i doteď vídám, s těmi, co ještě žijí. Byla jsem tam nejmladší, takže spousta jich už nežije.

Když jsem přišla na internu, moje první výplata byla kolem 1000 korun, nevím, jestli to na tu dobu bylo dobré, ale obecně sestry na tom platově nikdy nebyly dobře, dnes to je sice lepší, ale tím neříkám, že jsou doceněné."

Co se od té doby změnilo na práci sester? Jaká byla práce sestry dříve a jaká je podle Tebe teď?

„Teď je asi náročnější, ale to je těžké to hodnotit. Fyzicky pro Tebe je ta práce náročnější už proto, že Ti je o 40 roků víc (smích). Psychicky je to asi stejné, člověk tu práci nemůže dělat, kdyby byl psychicky labilní. Nároky jsou stále vysoké v poměru s časem, zda dělal práci sestry člověk tenkrát, nebo teď, to je úplně jedno. Po technické stránce je práce sestry teď daleko vyvinutější, včetně všech vyšetření. Ale pro člověka je to pořád stejně náročné, stejně si tu práci musí udělat."

Trpěla jsi někdy Ty sama syndromem vyhoření, nebo někdo z Tvých kolegů?

„Já sama jsem něco takového nikdy nezažila, do práce jsem vždy chodila ráda. Sama jsem se s tím nesetkala, ale měla jsem v domově důchodců kolegyně, které ano. Zažila jsem, že jedna kolegyně chodila do práce velmi unavená, v pracovní době spala a neustále plakala. Nevěděla jsem, jaký k tomu měla důvod. Nedokázala si najít na práci nic pozitivního a její stav se nelepšil, byla velmi vyčerpaná, a tak odešla na nemocenskou s diagnózou syndrom vyhoření. Dřív to tolik nebylo. Dřív jsem se s tím nikdy nesetkala, až teď. Ale netvrdím, že třeba sestry, co jsou na ARO, to nemají, ta psychika je pak o něčem jiném."

Co bylo nejtěžší na práci v domově seniorů?

„To se nedá říct, co bylo nejtěžší, to nevím, mně tam nepřišlo nic tak těžké. Možná jsem těm lidem více rozuměla, jak jsem už byla starší, než ty mladé holky. Ta práce je ale taková neutěšená, protože odtamtud nikdo neodejde, všichni ti lidé Ti tam musí umřít, není to jako v nemocnici, když někoho vyléčíš, a pak ho potkáš na ulici a je Ti ten člověk vděčný. Ze začátku jsem o tomto přemýšlela, ale pak už ne, to bych se z toho zbláznila. Musíš to udělat tak, abys těm lidem udělala stáří co nejhezčí a nejsnazší a od toho tam jsi, ne aby ses hroutila a přemýšlela."

Pamatuješ si nějakého pacienta, který Ti fakt ulpěl v hlavě?

„Asi dva, nebo tři.. Víím, že jeden pán měl zablokovanou páteř a píchaly se mu analgetické směsi do žíly, to si pamatuju, ten tam musel být se zádama. A pak si pamatuju ještě jednu takovou babičku, ale už nevím diagnózu, ta mi hádala z karet a všechno uhodla. Už bych nikdy takhle nikam nešla, nenechala bych si hádat z ruky. Uhodla, že jsem těhotná. To jsem ani ještě nevěděla, těhotenství bylo to úplně na začátku. Tihle staří lidé to umí, ona mi řekla, že mi to vidí na očích.“

Ještě mám otázku, jaký byl vztah lékařů a sester dříve a jaký je teď, nemáš pocit, že dřív sestry byly ty podřízené?

„Vůbec ne. To je o lidech. Dříve i teď byly sestry a lékaři tým. Může být lékař mladší než Ty a chovat se k Tobě nadřazeně, nebo může být lékař pomalu důchodce a nemusí se chovat nadřazeně. Je to stále stejné.“

Jak vypadal Tvůj odchod do penze?

„Odsloužila jsem poslední noční z pondělka na úterý a odešla jsem, přesluhovala jsem 7 let. Teď si důchpd užívám. Nejsem ničím vázaná, nikdo mě nestresuje, ale mám samozřejmě své povinnosti.“

Co bys na závěr doporučila dnešním sestřám, nebo nemáš nějakou motivační větu?

„Motivační větu nemám. To je už na každém, jak tu práci chce dělat, jestli to má jen jako práci, tak ho ta práce asi nebude dlouho bavit. Jestli tu práci chce dělat, že to tak cítí a chce pro ty lidi něco dělat a nechodí "jen" do práce, tak je předpoklad, že u toho vydrží celý život. Já jsem práci sesry vždy dělala ráda a byla jsem vděčná, že ji mohu dělat.“

Moc děkuji za rozhovor.

